

Samenvatting Deel 1:

Het olietijdperk nadert zijn einde

‘Nog niet zo lang geleden, hoogstens twee eeuwen, zijn we in de val getrapt van onze energieverslaving, en zijn we begonnen aan onze weg naar de ondergang. Piekolie is een kans om een pauze in te lassen, om na te denken over onze huidige koers en om een gezondere weg naar de toekomst in te slaan. We kunnen beter de feiten onder ogen zien: we hebben helemaal geen keuze. Piekolie is een afschuwelijk gevaarlijke toestand. Maar het is evenzeer een prachtige kans om het veel beter te doen. Laat ons dit ogenblik niet verkwisten.’

Albert Bates (2006), *The Post Petroleum Survival Guide and Cookbook*, New Society Publishers

We hebben in dit eerste deel van het boek gezien dat de samenvallende uitdagingen van piekolie en klimaatverandering betekenen dat er verandering op komst is op een bijna onvoorstelbare schaal, of we dat nu willen of niet. Er is niet langer een comfortabel ‘als’ om ons gerust te stellen. We kunnen de uitdaging van het CO₂-vrijmaken van onze samenleving niet adequaat aanpakken zonder ook te werken aan de heropbouw van lokale veerkracht, om lokale economieën op te bouwen die in staat zijn ons te onderhouden in een postpiek-wereld. Enkel CO₂-uitstoot verminderen is, alhoewel zeer dringend, op zich niet voldoende. Ik heb deze boodschap vele keren uitgedragen, in lezingen, cursussen en blognotities, en moet nog altijd de eerste persoon tegenkomen die denkt dat sterkere lokale economieën, meer lokale democratie, een versterkte lokale voedselcultuur en meer lokale energievoorziening een slecht idee zijn. De meesten onder ons weten instinctief dat we boven onze gezamenlijke middelen van bestaan leven en voelen wel aan wat we moeten doen.

De kernboodschap hier was dat de toekomst met minder olie beter zou kunnen zijn dan de huidige tijd, maar alleen als we proberen deze transitie met voldoende creativiteit en verbeelding te ontwerpen. We moeten een diversiteit aan individuen en organisaties bijeenbrengen die in het verleden zelden werd gerealiseerd. We moeten hetzelfde aanpassingsvermogen en dezelfde creativiteit en vindingrijkheid inzetten, die ons oorspronkelijk naar de top

van piekolie brachten, om nu aan de andere kant van de berg een weg naar beneden te ontwerpen. De vraag is hoe we de obstakels op weg naar deze Transitie kunnen overwinnen, zowel in onszelf als in de wereld om ons heen.

Als je de woorden klimaatverandering en piekolie hoort, welk effect hebben die woorden dan op jou? Welke aandrang of instincten roepen ze op? Ik vermoed, als je bent zoals de meeste mensen die ik deze vraag stelde, dat ze gevoelens van moedeloosheid, droefheid, moeheid oproepen, en het gevoel met iets geconfronteerd te worden dat groot en angstaanjagend is en waar je geen invloed op kunt hebben. Deze gemoedstoestand is niet het goede vertrekpunt als we iets willen bereiken, iets willen doen of willen scheppen. Hij leidt meestal niet tot dynamische, praktische actie, terwijl we ons juist gemotiveerd en geïnspireerd zouden moeten voelen. Kortom, we staan aan de vooravond van de belangrijkste taak in de geschiedenis en we zijn aarts-slecht voorbereid.